ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΠΡΑΣΙΝΗΣ ΚΑΜΑΡΗΣ

Τοῦ ΣΑΡΛ ΦΟΛΕ'Υ

Στὸ σαλόνι μιᾶς γνωστῆς μου κυρίας ἔτυχε νὰ συναντηθῶ ὕστερα ἀπὸ πολὺν—πολὺν καιρὸ μὲ τὴν κυρία Ντὲ Λέρυ. Μὲ δυσκολία ἀνεγνώρισα στὸ ἀδυνατισμένο καὶ χλωμὸ ἐκεῖνο προσωπάκι, τὸ σκεπασμένο ἀπὸ κρέπια, τὴν ἄλλοτε τόσο ὡραία ἐρωμένη τοῦ μαρκησίου ντὲ Περντουσύ.

Κι' αὐτὴ ὅμως ἡ ἴδια κατάλαβε τὴν ἔκπληξί μου κι' ἀφοῦ πρῶτα ἀντύλλαξε μαζί μου τὶς τυπικὲς φιλοφρονήσεις, μὲ τράβηξε σὲ μιὰ ἔρημη καὶ σκοτεινὴ γωνιὰ κι' ἄρχισε νὰ μοῦ λέη ταραγμένη.

— Ἄχ, τέλος πάντων! Βρῆκα ἕνα φίλο στὸν ὁποῖο θὰ μπορέσω νὰ εἰπῶ τὸν πόνο μου, τὸν πόνο μου ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἔχη ὅμοιό του. Ἀκοῦστε με λοιπόν.

Ἦταν κατὰ τὰ τέλη Ὀκτωβρίου 1792, τὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς ποὺ οἱ καταδιώξεις καὶ οἱ ἔρωτες στὰ σπίτια τῶν βασιλοφρόνων ἦταν στὸ κατακόρυφο. Μιὰ μέρα λοιπὸν δέχθηκα τὴν ἐπίσκεψι τοῦ μαρκησίου ντὲ Περντουσύ. Παρ' ὅλο ποὺ ἐθεωρεῖτο ὡς ὕποπτος καὶ ποὺ βρισκότανε σὲ διαρκεῖ ἀγωνία γιὰ τὴ ζωή του, ὅμως στὸ σπίτι μου ἔννοιωθε ὅτι ἦταν ἐν ἀσφαλείᾳ γιατὶ ἡ καμαριέρα μου, ἡ πιστή μου Ἰουλιέττα, ἡ μόνη ὑπηρέτρια ποὺ εἶχα κρατήσει, θὰ μᾶς εἰδοποιοῦσε ἀμέσως μόλις ἐτύχαινε νὰ ὑποψιασθῇ ὅτι μᾶς πλησιάζει κίνδυνος.

Μὲς στὰ φιλιά μας καὶ στὰ χάδια μας εἴχαμε ξεχάσει ὅλον τὸν ἄλλο κόσμο, ὅταν αἴφνης ἔρχεται ἡ Ἰουλιέττα κατακίτρινη καὶ λέει τρέμοντας:

— Κυρία, οἱ στρατιῶτες ἔχουν πιάσει ὅλον τὸν δρόμο μ' ἕνα ἀξιωματικὸ ἐπὶ κεφαλῆς κ' ἑτοιμάζονται ν' ἀνεβοῦν ἐπάνω γιὰ νὰ κάνουν ἔρευνα.

Ἡ ξαφνικὴ κι' ἀπρόοπτη εἴσοδος τῆς καμαριέρας μου καθὼς καὶ τὰ λόγια ποὺ μοῦ εἶπε μ' ἔβαλαν σὲ μεγάλη ταραχή. Σὲ λίγο, ὑπόκωφοι κρότοι, κάτω στὴ σκάλα μᾶς ἔκαναν νὰ ἐννοήσουμε ὅτι ὁ κίνδυνος πλησίαζε.

Γρήγορα ἀνέκτησα τὴν ψυχραιμία μου καὶ πίεσα ἕνα σχεδὸν ἀόρατο κουμπὶ στὸν τοῖχο. Ἀμέσως ἄνοιξε μία πόρτα κρυμμένη πίσω ἀπ' τὴν ταπετσαρία καὶ φάνηκε μία μικρούλα κρύπτη ὅπου ἐν ἀνάγκῃ ἕνας ἄνθρωπος θὰ μποροῦσε νὰ χωθῇ. Ὁ μαρκήσιος μπῆκε μέσα καὶ πρόφθασα νὰ ἰδῶ μονάχα ποὺ σήκωνε τὸ χέρι του γιὰ νὰ μοῦ στείλη ἕνα φιλί. Ὕστερα ἥσυχη ἔκλεισα τὴν πόρτα.

Οἱ στρατιῶτες ἔχουν πιάσει τὸ δρόμο...

Ἡ ἔρευνα μὲς στὸ σπίτι ἄρχισε, ἀλλὰ καθὼς καταλαβαίνετε χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα.

Παρ' ὅλο ποὺ ἤμουν σὲ φοβερὸ σημεῖο ταραγμένη, ἔδειχνα ἐξωτερικῶς μεγάλη ψυχραιμία καὶ περίμενα νὰ φύγουνε οἱ στρατιῶτες. Αἴφνης ἕνας ἀπ' τοὺς ἀξιωματικοὺς ἔρχεται κοντά μου καὶ μὲ συλλαμβάνει ἐν ὀνόματι τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας. Δὲν ἔφερα καμμία ἀντίστασι γιατὶ ἤμουνα ἐντελῶς βεβαία ὅτι διὰ τῆς μεσολαβήσεως τῶν φίλων μας θὰ ἀνακτοῦσα τὴν ἐλευθερία μου σχεδὸν ἀμέσως. Ἡ Ἰουλιέττα πρὶν φύγω, μοῦ ἔβαλε ἕνα σάλι πάνω ἀπὸ τοὺς ὤμους μου καὶ μοῦ ἔρριξε μιὰ κρυφὴ ματιά, θέλοντας νὰ μοῦ πῇ ὅτι δὲν θὰ ξεχνοῦσε ν' ἀνοίξῃ τὴν κρύπτη μόλις φεύγαμε. Κι' ἔτσι ἀκολούθησα ἥσυχη τοὺς στρατιῶτες. Ὅπως τὸ εἶχα ὑπολογίσει ἡ φυλάκισίς μου δὲν κράτησε παρὰ μονάχα τρεῖς βδομάδες. Μόλις ἀφέθηκα ἐλεύθερη ἔτρεξα σπίτι μου ἀμέσως κ' ἐχτύπησα δυὸ τρεῖς φορὲς τὴν πόρτα. Δὲν ἄκουσα οὔτε βήματα οὔτε κανένα ἄλλο θόρυβο. Ἐχτύπησα γιὸ δεύτερη φορά, ἀκόμη δυνατώτερα — τὸ σπίτι ἔμενε βουβὸ καὶ σκοτεινό. Στὸ τέλος ἀπεφάσισα νὰ πάω σ' ἕνα γειτονικὸ ψιλικατζίδικο καὶ ρώτησα τὸν καταστηματάρχη, τρέμοντας ἀπ' τὴν ταραχή μου:

— Μήπως εἴδατε τὴν καμαριέρα μου, τὴν Ἰουλιέττα; Ἐβγῆκε ἔξω; Θὰ γυρίσῃ γρήγορα;

Ὁ φτωχὸς ἄνθρωπος ποὺ εἶχε τρομάξει μὲ τὴν ξαφνικὴ ἐμφάνισί μου, μὲ κοίταξε ἔκπληκτος.

— Ἡ πολῖτις Ἰουλιέττα; Ἀλλὰ δὲν ξέρετε λοιπόν, πῶς τὴν συνέλαβαν τὴν ἴδια ὥρα ἀκριβῶς μὲ σᾶς; Κι' ὁ κόμης δὲν γύρισε πίσω.

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἔννοιωσα ὅλο μου τὸ αἷμα νὰ μαζεύεται στὴν καρδιά μου. Ἐνόμισα πῶς θὰ λιποθυμοῦσα καὶ μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουγότανε τὸν ρώτησα:

— Καὶ σὲ ποιὸν ἔδωσε τὸ κλειδὶ ἀπὸ τὸ σπίτι;

— Δὲν πρόφθασε οὔτε κἂν νὰ μᾶς ἀποχαιρετήσῃ. Μόλις ἔφυγε σφράγισαν ἀμέσως ὅλο τὸ σπίτι. Ἀκούμπησα στὸν τοῖχο, ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια καὶ νόμισα ὅτι θὰ πέθαινα. Ἡ ζάλη μου ὅμως αὐτὴ δὲν μοῦ ἐκράτησε καὶ πολλὴ ὥρα. Σὰν τρελλὴ ὥρμησα πρὸς τὸ σπίτι γιὰ νὰ βρῶ μιὰ ἄνοδο καὶ νὰ μπῶ μέσα. Στὸ τέλος σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ περιβολιοῦ, βρῆκα ἕνα μέρος ποὺ ἦταν φραγμένο μόνο ἀπὸ βάτους κι' ἀπὸ ἀγκάθια. Τὰ χέρια μου γέμισαν αἵματα, τὰ ροῦχα μου ἔγειναν κουρέλια, στὸ τέλος ὅμως μπόρεσα ν' ἀνοίξω δρόμο.

— Μπῆκα μέσα στὸ σπίτι ἀπὸ ἕνα παράθυρο ποὺ εἶχε μείνει ἀνοιχτὸ καὶ μὲ τὶς μύτες τῶν ποδιῶν ἀνέβηκα τὴ σκάλα τρέμοντας μόλις ἄκουγα καὶ τὸ ἐλάχιστο ἀκόμη τρίξιμο. Γεμάτη ἀγωνία μπῆκα μέσα στὸ πράσινο δωμάτιο. Ὅλα ἦσαν ὅπως τὰ εἶχα ἀφήσει τώρα καὶ τρεῖς βδομάδες. Κλονιζομένη ἐπροχώρησα πρὸς τὴν ταπετσαρία καὶ ἔψαξα νὰ βρῶ στὸν τοῖχο τὸ φοβερὸ κουμπί. Ἔξαφνα ἔκανα πίσω τρομαγμένη. Σὰν σὲ ὀπτασία εἶδα μπροστά μου τὸ πρόσωπο τοῦ μαρκησίου τρομερὰ ἀλλαγμένο ἀπ' τὴν ἀγωνία!... Μ' ἐκυρίευσε ἔξαφνα ἕνας τρομερὸς φόβος γιὰ ἐκεῖνο ποὺ θὰ παρουσιαζότανε στὰ μάτια μου. Θἄβλεπα τὸ μαρκήσιο νεκρό!... Κ' αἰτία τοῦ θανάτου του ἤμουνα ἐγώ, ἡ ἴδια... Γύρισα τότε πίσω κι' ἄρχισα νὰ τρέχω. Ἔφυγα ἀπὸ τὴν κάμαρα, κατέβηκα τὴν σκάλα, βγῆκα ἔξω στὸν δρόμο, κ' ἐκεῖ ἔπεσα κάτω λιποθυμισμένη. Δὲν ξαναγύρισα ποτὲ πιὰ στὸ σπίτι μου τοῦ Καὶ ντ' Ὀρσαί, ποτὲ κανεὶς δὲν ἔμαθε τὸ μυστικὸ τῆς πράσινης κάμαρας, κανεὶς δὲν ξέρει τί ἔγεινε ὁ μαρκήσιος ντὲ Περντουσύ. Ἐσεῖς ὅμως τώρα θὰ ἐννοήσετε γιὰ ποιὰ αἰτία θὰ φοράω μαῦρα σ' ὅλη μου τὴ ζωή.

Gharles Foley

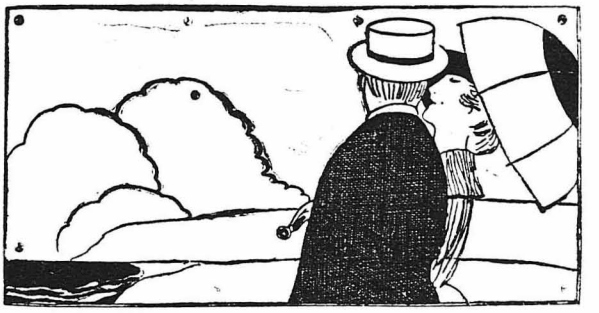

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Οἱ ἰθαγενεῖς τῶν νήσων Ἀνδαμὰν ἔχουν ὕψος ἑξῆντα ἑκατοστῶν καὶ τὸ σῶμα τοῦ καθενὸς ζυγίζει 30 ὀκάδες.

— Ὑπολογίζεται ὅτι, στὴν Ἀμερική, ἐπὶ δέκα χιλιάδων κατοίκων οἱ ἑπτὰ εἶνε κουφοὶ καὶ τυφλοί. Ἡ ἀναλογία ὅμως αὐτὴ εἶνε πολὺ μεγαλυτέρα στοὺς μαύρους κατοίκους τοῦ νέου Κόσμου.

— Ἔχουν ὑπολογίσει ὅτι σ' ὅλη τὴν ἔκταση τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ἰνδιῶν ὑπάρχει βυθισμένος χρυσὸς ἀξίας 800.000.000 λιρῶν. Ὅλος αὐτὸς ὁ θησαυρὸς προέρχεται ἀπ' τὰ κατὰ καιροὺς ναυάγια τῶν πλοίων.

— Στὸ Σικάγο ὑπάρχει ἕνα νοσοκομεῖον στὸ ὁποῖον νοσηλεύονται μόνον πουλιά.

— Στὰ βραχώδη ἀκρωτήρια τοῦ Γιβραλτὰρ ὑπάρχουν τουννὲλ ἐν ὅλῳ ἑβδομῆντα μιλίων.

— Τὸ σῶμα τῆς φάλαινας ἔχει 4.061 νεῦρα.

— Ἡ μελισσοκομία στὴν Ἀμερικὴ ἀπασχολεῖ 300.000 ἀνθρώπους.

— Στοὺς γάμους τῶν ἑβραίων κατὰ τὴν στιγμὴν ποὺ ὁ ραββῖνος εὐλογεῖ τοὺς νεονύμφους ἡ θέσις τῆς νύμφης εἶνε στὸ δεξιὸ μέρος τοῦ γαμβροῦ. Δηλαδὴ συμβαίνει τὸ ἀντίθετον ἀπ' ὅ,τι συμβαίνει στοὺς ἄλλους λαοὺς ὅπου ἡ νύμφη παίρνει θέση στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ γαμβροῦ.

— Τὸ ἀρχαιότερον τσὲκ τοῦ κόσμου τὸ ἔχει στὴν κατοχή της ἡ Τράπεζα τῆς Ἀγγλίας. Φέρει τὴν ἡμερομηνία τῆς 19ης Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1599 καὶ εἶχε ἐκδοθῇ διὰ τὸ ποσὸν τῶν 555 λιρῶν.

— Στὴν βιβλιοθήκη τῆς ἰδίας Τραπέζης εὑρίσκεται ἕνα ἄλλο τσὲκ 55 λιρῶν, τὸ ὁποῖον εἶχε μείνει ἀνεξόφλητον ἀπὸ 111 χρόνια.

— Ἕνας ἀνθρώπινος σκελετὸς πωλεῖσται στὸ Λονδῖνον καὶ στὸ Παρίσι ἀντὶ τοῦ ποσοῦ τῶν 8—10 λιρῶν.

— Ἡ φωνὴ τῆς γυναίκας ἀκούγεται ἀπὸ ἀπόσταση δύο μιλίων, ἐνῷ ἡ φωνὴ τοῦ ἀνδρὸς μόλις ἀκούγεται ἐξ ἀποστάσεως ἑνὸς μιλίου.

— Τὸ μεγαλύτερον ἔντομον τοῦ κόσμου ζῇ στὴν Βενεζουέλα καὶ ζυγίζει μισὸ κοιλό.

— Τοὺς περισσοτέρους τρελλοὺς ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο τοὺς ἔχει ἡ Εὐρώπη.

— Ἐὰν μποροῦσε κανεὶς νὰ ταξειδέψῃ μ' ὅλους τοὺς σιδηροδρόμους τοῦ κόσμου θὰ ἐπλήρωνε γιὰ εἰσιτήρια 110.000.000 λίρες τὴν ἑβδομάδα.